

[Carlsen-Skiødt.]

daglige Rutebilforbindelse med Odense, foruden at den er til Befolkningens Tjeneste ved Besørgelse af Ærinder, som ikke kan besørages af Jernbanepersonalet, ogsaa beforder Skolebørn frem og tilbage, Børn fra disse noget afsides liggende Egne, og som ellers er afskaaret fra at besøge de bedre og højere Skoler inde i Odense By. Denne Bilrute, som i 8 à 9 Aar har faaet Lov at eksistere, skal nu pludselig nedlægges uden nærmere Begrundelse. Det forekommer mig, at Amtsraadet her ikke rigtig har forstaaet Beboernes Interesser, og jeg vil haabe, at det Andragende, som nu er indsendt fra Beboerne derude, vil finde velvilligt Øre hos den højtærede Trafikminister. Skulde det vise sig, at Ministeren ikke kan hjælpe Beboerne under den bestaaende Lov, ser jeg ikke anden Udvej end, at Loven maa ændres. Jeg anbefaler, som sagt, at dette Andragende behandles med stor Velvillie af Regering og Rigsdag, til hvem det er stilet.

Med det samme, jeg taler om Rutebilerne, vil jeg ogsaa gerne omtale Fragtbilerne, hvoraf mange indenfor Odense Amt er blevet nedlagt fra 1. Oktober. Fragtbilerne har ligesom Rutebilerne været til Befolkningens Tjeneste og til Erhvervslivets Fremme, og det forekommer mig, at der ikke bør lægges Hindringer i Vejen for, at de fremdeles kan være det. Forholdet er jo det samme her, at Enkeltmands Lastbil har Lov til at køre, men disse Fragtbiler, som den mindre bemidlede Del af Befolkningen er fælles om at benytte, bliver forhindret deri. Banerne maa ligesom alle andre Erhverv i vore Dage finde sig i Konkurrence, og man kan vist heller ikke lukke Øjnene for, at den moderne Konkurrence saavel fra Rutebilernes som fra Fragtbilernes Side har været en meget gavnlige Konkurrence for Jernbanerne. Der blev af den forrige Taler sagt, at Jernbaneledelsen vaagnede. Jeg vil ikke bruge dette Udtryk, for jeg har intet Bevis for, at den har sovet, men jeg vil blot sige, at den Konkurrence, der er paaført Jernbanerne fra Bilernes Side, har været gavnlige for Befolkningen.

I denne Forbindelse vil jeg gerne hende den højtærede Justitsministers Opmarksomhed paa de i Tal stedse stigende Ulykker, daglige Ulykker, som man sige, som Bilerne foraarsager. Det er ligefrem uhyggeligt at lægge Mærke til, hvorledes hver Dag møder med sine Drab, med sine Lemlæstelser af Mennesker, og i de allerfleste Tilfælde skyldes det to Ting: enten berusede Bilister eller paavirkede Bilister,

hvad man nu vil kalde dem, eller ogsaa Bilister, der kører hensynsløst, med meningsløs Hastighed. Jeg ved, at den højtærede Justitsminister selv har den allerstørste Interesse for at komme disse Onder til Livs; det vil være vanskeligt, og jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister, at man ikke viser Øllebrødsbarmhjertighed i disse Tilfælde, først og fremmest af Hensyn til de fredelige vejfarende, som stadig er udsat for at blive kørt ned, og i lige saa høj Grad af Hensyn til Bilisterne selv. Hvor saadanne Forhold er til Stede, at Kørekortet kan fradømmes vedkommende, bør dette ske, forekommer det mig. Det er voksne Personer, der maa være sig deres Ansvar bevidst, og overfor voksne, sjælssunde Personer er der ingen Grund til at vise Øllebrødsbarmhjertighed.

Nu da jeg henvender disse Ord til den højtærede Justitsminister, vil jeg ogsaa benytte Lejligheden til at udtale min Anerkendelse af den Stilling, som den højtærede Justitsminister forleden Dag indtog fra denne Talerstol, idet han meddelte, at han havde rettet en Henstilling saavel til Radioavisen som til den øvrige Presse om at udtale sig med stor Diskretion om Forbrydelser og Forbryderes Navne. Det er ingen Nytte til at give en detailleret Fremstilling af Forbrydelser, og at Forbryderens Navne raabes ud i det ganske Land, og for Slægtninge og paarørende vil det være meget ydmygende og saarende at faa disse Navne publiceret. Overfor de straffede Personer selv, som senere gør hæderlige Forsøg paa at blive rejst, vil det ogsaa være til Gavn, jo mere Stillefærdighed der kan være om dem og deres Forbrydelser.

Jeg skal derefter tillade mig at henvende mig til den højtærede Kirkeminister angaaende den Sag, som i Øjeblikket er saa stærkt paa Tale ud over Landet, den dobbelte Sag, dels at Kirkeministeren undlader at opslaa ledige Præsteembeder, dels forsøger at nedlægge Præsteembeder. Den Praksis, som den højtærede Kirkeminister her har indført, har jo ogsaa været praktiseret i Ministerens tidligere Funktionstid. Dette, at Embeder, som er blevet ledige, i lang Tid kan henstaa uopslaaede, har vakt megen Misstemning ude i Befolkningen i de Egne, som det er gaaet ud over. Hvis jeg ikke husker fejl, var der et Tidsrum i den højtærede Kirkeministers forrige Ministertid, fra 1924—26, hvor der var indtil 80 ledige Embeder, som ikke blev opslaaet med det samme. Men nu er det ikke just Tallet, der er det ene afgørende, det er